

da denne efter at have hilst med et afmaalt Buk forlod Kontoret sammen med Ivan.

Per selv var iøvrigt overrasket over Virkningen af sine Udtalelser. Han havde ikke haft til Hensigt netop at bryde med Max Bernhardt og hans Kompagni. Men da det nu var sket, tog han det med den gemytlige Sindsro, hvormed han sædvanlig skikkede sig i Følgerne af sine Overilelser.

Saasnart Døren havde lukket sig bag Per og Ivan, traadte Max Bernhardt igen hen til Bordet, hvorom de andre Herrer endnu var samlede, og sagde:

»For at forebygge Misforstaaelse ønsker jeg blot at tilføje, at jeg naturligvis ikke hermed har opgivet Frihavns-Tanken. Paa ingen Maade. Jeg kan allerede meddele de Herrer, at den i den allernærmeste Fremtid vil blive taget op igen paa et andet og — som jeg troer — adskilligt fornuftigere Grundlag. Der er da, fra hvilket Synspunkt man end betragter, hvad der nu er sket, ingensomhelst Anledning til at beklage det. Paa Gensyn!« —

*

*

*

Ude paa »Skovbakken« gik Jakobe denne Formiddag omkring i en lidt trykket Stemning. Den Forventning, hvorunder hun de foregaaende Dage og Nætter havde talt Timerne til Pers Komme, havde været altfor stærkt spændt til, at der ikke skulde komme et Tilbageslag. Hun følte sig en